

Ježíš mu řekl:
„Já jsem ta Cesta, Pravda
i Život. Nikdo nepřichází
k Otci než skrze mne.

Jan 14:6

Sborové noviny

10/2014

Pravidelný měsíčník
sboru Apoštolské církve v Karviné

úvodník

seminář

modlitby

napsali

oznámení

NOVÉ OBNOVENÍ

úvodník

*Zkoumej mě, Bože, a poznej srdce mé, poznej mé myšlenky, jen mě vyzkoušej!
Zjisti, zda držím se cesty škodlivé, a cestou věčnosti mě ved'! Žalm 139:23-24*

Milí bratři a milé sestry, nikdy není na škodu zkoumat svůj duchovní život. Dovolujeme Bohu, aby občas prozkoumal naše srdce? Jsme opravdově vydaní Kristu? Jak vidíme svůj modlitební život? Máme ochotu Bohu sloužit? Člověk může mít pocit, že Bohu slouží, ale co když v Jeho očích to jsou mrtvé skutky?

Každý potřebujeme občas zastavení a nové obnovení. Svým životem máme přinášet ovoce. Jaké je pro naše okolí? Sladké nebo trpké? Jak vidíme své manželství? Pečujeme o vzájemný partnerský vztah? I křesťanům hrozí, že po letech mají studené manželství. Co pokání, víme ještě, co to slovo znamená?

Velmi lehce můžeme začít žít v zajetých kolejkách. Bůh chce, abychom duchovně rostli. Chce nás posouvat dál a vést ke zralosti. Prosme: „Bože dej mi sílu růst ke tvému obrazu.“ Není to lehké. Změny přinášejí těžkosti. Budeš-li chtít něco změnit, zlému se to nebude líbit. Nepřítel tě chce paralyzovat a nechat v nečinnosti. Proto dovolme Duchu svatému, ať nás oživuje a obnovuje. Jedno si uvědomme – Duch Svatý nebude v našem životě nic činit násilně. Bůh také nechce, abychom se proměňovali vlastní silou. Je to Duch Svatý, kdo nás proměňuje. On vnáší do našich životů trvalé změny. *Na to mi řekl: "Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů. Zachariáš 4:6.* Máme motivaci být podobni Kristu? Žijme k Jeho slávě!

Nehemjáš byl Boží služebník, který se zajímal o to, jak žije jeho lid v Jeruzalémě. *Když jsem slyšel ta slova, usedl jsem a plakal. Truchlil jsem několik dní, postil jsem se před Bohem nebes a modlil se k němu. Říkal jsem: "Ach, Hospodine, Bože nebes, Bože veliký a hrozný, který zachovááš smlouvu a jsi milosrdný k těm, kdo tě milují a zachovávají tvá přikázání. Kéž je tvé ucho ochotné slyšet a oči tvé pohotové vidět, abys vyslyšel modlitbu svého služebníka, kterou se před tebou modlím ustavičně dnem i nocí za syny Izraele, tvoje služebníky. Nehemjáš 1:4-6*

Nehemjáš prožívá lítost nad svým národem a tak volá k Bohu, aby přišla změna. Jeho srdce bylo zasaženo zprávou o těžkém životě bratři v Judsku. Naše města a vesnice jsou také v troskách. Co to dělá s námi? Kolem sebe vidíme nešťastné lidi. Někdo je závislý na drogách a jiný žije v modlářství. Lidé pocítují strach, a není, kdo by jim pomohl. Hněv a neodpuštění potkáváme na každém kroku.

A co my? Voláme k Bohu?

Nehemjáš byl finančně zajištěn. Nic mu nescházelo. Pracoval v královském paláci. On však dal své posta-

vení k dispozici Pánu. Byl to muž modlitby, odvahy a vytrvalosti. Bůh skrze něj projevoval svou milost. Věřím, že naše prosby ve zlomenosti otvírají nebesa. Nehemjáš se naučil spolupracovat s Bohem. Děni kolem nás by měla zasahovat naše srdce a nenechat nás klidnými. Ve službě Bohu ne vždy jde vše tak, jak bychom si přáli. Čím více své životy vydáváme Bohu, tím více se snaží nepřítel útočit. *Jakmile to uslyšel Sanbalat Chorónský a Tóbijáš, ten amónský otrok, popadla je strašná zlost, že přišel někdo, komu jde o dobro synů Izraele. Nehemjáš 2:10.*

Do proměny měst a sborů se musíme zapojit všichni. Není to o jednom nebo třech lidech, ale o nás všech. Bůh volá celé tělo Kristovo. Nehemjáš se ujímá vedení lidu a povzbuzuje k vytrvalosti, ale i nebojácnosti. Pracovali společně. *Avšak Judejci, kteří sídlili v jejich blízkosti, přicházeli a varovali nás znovu a znovu: "Ze všech míst, kam se obrátíte, jdou proti nám!" Proto jsem postavil stráž pod svatým místem při hradbách na nechráněných úsecích. Postavil jsem tam lid podle čeledí s meči, kopími a luky. Když jsem všechno přehlédl, šel jsem a řekl šlechticům, představenstvu a ostatnímu lidu: "Nebojte se jich, pamatujte na Panovníka velikého a budícího bázeň!" Nehemjáš 4:6-8.* Toto společné úsilí na proměně přineslo oživení pro celou pospolitost. Je to pro nás motivace. Přinesme život tam, kde je poušť.

Apoštol Petr prožil také oživení ve svém životě. Byl zvyklý jednat ve své síle. Jednou řešil problém tak, že uťal ucho sluhovi a potom zapřel Pána Ježíše. I dnes se někteří stydí za Krista. Petr potřeboval změnu a Bůh mu dal milost, neboť činil pokání. Proč Petr zapřel Pána? Dostal se do duchovní krize, ve které nedokázal odolat strachu o svůj život. Bůh jej obnovil, naplnil Duchem svatým a učinil z něj muže požehnání. Ve Skutcích 2. kap. vidíme Petra, jak s odvahou káže, a lidé činí pokání. Petřův život si Bůh mocně používal. On hledat Pána na každý den a tak zakoušel čerstvost Ducha svatého.

Vyprosme si na modlitbách nový zápal, vedení Duchem svatým. Neslužme Bohu ze své síly. Nechme se Bohem použít.

Jindřich Koziel

Uskutečnil se dvoudenní seminář:
ve sborové budově v AC Karviná
Za Panelárnou 2481/2, Karviná 6

26.- 27.9.2014

ZAKLÁDÁNÍ NOVÝCH SBORŮ

James Ros

- pastor letničního svazu BFP v Německu
- vede službu zakládání nových sborů
- vyrůstal v Africe jako dítě misionářů
- s manželkou Christel mají dvě děti

Za celou dvoudenní konferenci jsem velmi vděčná. Znovu jsem si uvědomila, jak je důležité ve službě právě to, co není navenek moc vidět. Motivy, postoje, to jak člověk přemýšlí a na čem v životě stojí. Připomínám si, co mluvil o zrna a o DNA, které je v něm. To, co je v tom malém, vyrostle později ve velkém. Dobré věci vyrostou v dobré a špatné ve špatné. Potěšilo mě, když dával důraz na nutnost dívat se, co je v životech služebníků, jaké nesou ovoce. Nejsou to především obdarování a schopnosti, které nás uschopňují, ale právě to skryté DNA. To, jestli máme Kristovu DNA. Spojila jsem si to s každou službou, nejen se službou zakládání sborů. Dokonce mě napadlo, že úplně stejné je to s volbou partnera. Mnohdy lidem stačí ujištění, že vyhlédnutý objekt "je věřící". Ale jestli musíme pečli-

vě vybírat lidi do základů nějaké služby, o co pečlivěji bychom měli vybírat toho, s kým se chceme spojit na celý život. Když do služby potřebujeme lidi, kteří budou pilíři a musí vydržet nějaký tlak, o co více musí vydržet manželství. Proč se mnohdy nedíváme více na ovoce, jaké ten "vyhlédnutý" člověk nese. Jak se osvědčil ve službě Kristu, jaké tlaky vydržel, jak osvědčil svou věrnost? Nepředešlo by to mnohým problémům?

Tak to je jen takový malý náhled na to, jak mě konference s Jamesem Rosem ovlivnila. Takže moc děkuji všem organizátorům za všechnu tu práci, obsluhu i vynikající jídlo. Byl to pro mě částečně i odpočinek, kdy člověk jen sedí, nic nedělá a jen poslouchá... Moc děkuji.

Hana Špoková (Haviřov)

Pobyt pro nezadané

oznámení

Kde - Skautská zákl. Domašov,
Lesní 167, 783 06

14. - 17. 11.2014

Cíl - poznat věřící přátelé,
být spolu

Pro koho - doporučené věkové
rozmezí účastníků je 25 - 55 +

Program - sport, turistika,
písňe, hry a především
vzájemné společenství

Cena
780,- Kč

uzávěrka přihlášek do 31. října 2014

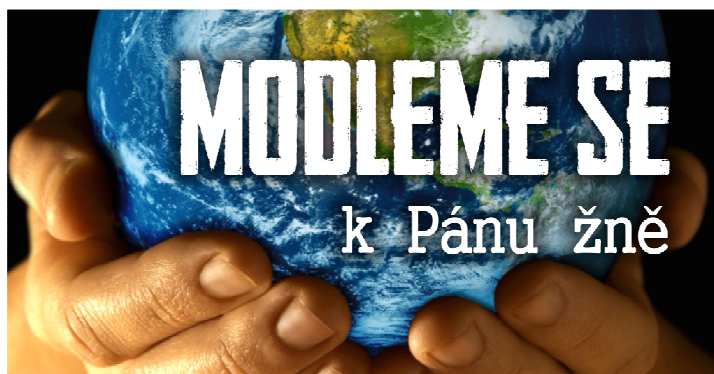
Přihlášku najdete na: www.apostolskacirkev.cz

Kontakty pro dotazy:

František Flek
739 584 027
frflek@seznam.cz

Lumír Folvarčný
731 504 372
lumir.folvarcny@gmail.com

1. Pronásledování křesťané v Súdánu

Motorem perzekuce v Súdánu je směs islámského extrémismu a diktátorské paranoie. Zákon šaría dosud nebyl plně zaveden. Křesťané čelí narůstajícím vyhrůžkám muslimské společnosti a muslimských vládních úředníků, přesto počet křesťanů muslimského původu narůstá. Vláda a společnost se pokoušejí utlačovat křesťany ve všech oblastech života a úroveň násilností vůči křesťanům eskalovala v posledním roce. Vyhlášením nezávislosti Jižního Súdánu stát ztratil 75% příjmů a tisk odhaduje, že 70% zbývajících příjmů padne na boje v Dárfúru a ve sporném pohraničí s Jižním Súdánem. V průběhu útoků byly vypáleny a vyrabovány domy, školy a modlitebny a byly znehodnoceny vodní zdroje.

Dostáváme informace, že křesťané jsou vražděni kvůli náboženství, jejich majetek je ničen, slyšíme i čteme o nezákonném zatýkání a také o nucených sňatcích. Mnoho křesťanů se v důsledku tohoto útlaku snaží utéct.

Díky Bohu za všechny věrné, kteří prošli pronásledováním a vydali dobré svědectví, jako třeba medializovaný příběh Mariam Ibraheem. (Příběh Mariam Ibraheem: <http://video.foxnews.com/v/3786732613001/091514kfsudan943/>)

Modleme se:

- za ochranu pro křesťany a pokoj pro celou zemi
- za církve a vládu
- za utečence na celém světě

Ilustrační video: <http://prayercast.com/sudan.html>

2. Nezasažený národ Beja

Je to národ nomádů žijících mezi Nilem a Rudým mořem, hlavně na území Súdánu, Egypta a Eritreje. Potomci Cháмова syna Kúše, nyní muslimové s příměsí původních falkových náboženství. Žijí v ohromné bídě a politici orientovaní na většinu nemají zájem investovat do těchto oblastí. Tento národ je nezasažený evangeliem.

Modleme se:

- aby Pán žně vyslal své pracovníky i do této oblasti

3. Prosme Pána žně:

- za dlouhodobé misionáře z českých církví a sborů
- za finance pro všechny projekty NF Nehemia
- za možnost vstoupit do nových projektů v nezasažených oblastech

Všem oslavencům
přejeme mnoho
Božího požehnání

12.10.2004 Balažová
Martinka

19.10.2010 Čapčíková
Valentínka

9.10.1992 Rokosz
Jan

15.10.1937 Meisnerová
Stanislava

16.10.1974 Čapčík
Roman

20.10.1955 Šimková
Věrka

25.10.1988 Vít
Tomáš

29.10.1977 Podzimek
Jiří

Proto se mé srdce raduje
a moje sláva jásá,
v bezpečí přebývá i mé tělo,
neboť v moci podsvětí
mě neponecháš, nedopustíš,
aby se tvůj věrný octl v jámě.
Stezku života
mi dáváš poznat;
vrcholem radosti
je být s tebou,
ve tvé pravici
je neskonalé blaho.

Žalm 16:9-11

Milí bratři a sestry, dne 26.7.2014 - 4.8.2014 jsem se, díky Pánu Ježíši Kristu, zúčastnila misijního výjezdu do Bosny. Ráda bych se s vámi podělila o zážitky z této misie.

Celkem nás jelo pět pod vedením misionáře Vaška Bednáře. Jeli jsme autem přes Chorvatsko, kde jsme si udělali krátkou přestávku v lázeňském městečku Daruvar. V Bosně jsme navštívili města Banja Luka a Bihač. Jsou tady tři skupiny náboženství – katolíci, pravoslavní ortodoxní křesťané a muslimové. Překvapilo mě, že v tak blízké Evropě je tolik rozšířený Islám. Mohli jsme zde vidět spousty mešit vedle katolických a pravoslavních kostelů.

Lidé v Bosně jsou velmi друžní, jejich kultura je orientovaná hlavně na vztahy, v naší republice hlavně na čas. Rádi se navštěvují a přijímají návštěvy, velmi důležitá je u nich pohostinnost a host nesmí odjíždět z návštěvy dřív, než za dvě hodiny, jinak by urazil hostitele. Přátelství si mile prokazují tím, že se často objímají.

V Bosně je velmi vysoká nezaměstnanost. Např. v Bihači je více než 50 % nezaměstnaných lidí. Rodiny si tady vypomáhají navzájem. Ve večerních hodinách jsme dorazili do Banja Luky, kde žije přibližně 250 tisíc lidí. V místním sboru nás přivítal misionář David Simon, který zde žije a slouží se svojí ženou převážně studentům VŠ. David je český misionář z AC Praha. V neděli jsme se účastnili bohoslužby, zpívali české chvály a Vašek hovořil o situaci na Ukrajině. V pondělí jsme byli požádáni, jestli bychom pomohli s úklidem sborové budovy, která byla po rekonstrukci. V odpoledních hodinách jsme připravovali humanitární pomoc pro lidi v zaplavených oblastech. Do velkých plastových pytlů jsme dávali základní potraviny, drogeristické zboží, ale také teplé deky, svíčky. Následující den jsme s bratry a sestrami ze sboru vyjeli za lidmi do těchto oblastí. Přivezli jsme jim nejen materiální pomoc, ale i duchovní, kterou rovněž neodmítali. Lidé v Bosně jsou velmi poznamenáni občanskou válkou, kdy přišli o své blízké, mnohdy o celé rodiny a domy. Nenávist a nedůvěra mezi Chorvaty a Bosňany je tam velice citelná ještě teď. Navíc v Banja Luce často zažívají povodně, a také tady zažili zemětřesení. Nemají tedy pomoc od státu, jako je soc.podpora, a v těchto

mnohdy nelehkých životních situacích se mnozí obražují k Pánu Ježíši. Také jsme se setkali se studenty VŠ, kterým se věnuje misionář David s manželkou Irenkou, někteří už dali své životy Pánu, přijali od nás také pozvání do sboru v Banja Luce, kde jsme jim mohli říct o živém Bohu tak, jak ho známe, zahrát si hry, povídat si i zazpívat.

Na třetí den ráno jsme se rozloučili a z Banja Luky jsme vyjeli do města Bihač.

V krásné bílé vilce sboru nás mile přivítali tři sestry, misionářky, které zde slouží delší dobu, jedna z Estonska – pastor, druhá z Koreje a třetí z Ameriky. Byli jsme se z n á m e n i

s programem na každý den pobytu, který byl docela pestrý. Chodili jsme na dětské hřiště, kde jsme hráli s dětmi z okolí různé míčové hry, kreslily jsme na chodníky, skákali přes švihadla atd., navazovali jsme přátelství s nimi a jejich rodiči. Evangelizace v tomto městě probíhala tak, že jsme oslovili lidi na ulici a pozvali je na různé zahradní párty (např: grilování, melounové párty,...). Na těchto setkáních jsme mohli říct svědectví a více o Pánu Ježíši Kristu. Přímá evangelizace přímo na ulicích se v Bosně ve městech, která jsme navštívili nekonala. Evangelizace se vždy odehrávala pouze na půdě církve. Jsem vděčná Bohu, že v ČR máme svobodu evangelizovat lidi i na ulicích

a všude. Připravili jsme také tzv. ČESKÝ VEČER. Vytiskli jsme pozvánky, které jsme rozdávali lidem ve městě a na děti jsme také nezapomněli. Navařili jsme české jídlo, upekli perník, připravili jsme program, který se skládal z chval, promítání diapozitivů o ČR, kvízu (co víš o ČR?) a her. Díky našemu Bohu a k překvapení nás všech, přišlo na tento „večer“ tolik lidí a dětí, že jsme se z budovy museli přemístit i na zahradu, kde se podávalo pohoštění. Na těchto zahradních párty jsme měli možnost více si povídat s hosty, měla jsem zde možnost říct také svědectví, jak jsem uvěřila. Bůh jedná i v této zemi, lidé se zde také obražují k Pánu Ježíši Kristu. Díky Bohu!

Dorušincová Karin

Rozednívá se.

Je tu nové ráno.

Děkuji Bohu za to, že můžu být účastná toho dění, kdy tmavá noc se mění v rozednění.

Bože můj milovaný, je pro mě vzácný každý den, Tebou darovaný.

Když ranní šálek kávy zahřeje mé nitro, já vděčná jsem Ti za nové jitro.

Hodiny nad kredencí neúprosně a neúnavně odečítají čas: tik-tak, tik-tak.

Vůně kávy a tikot hodin.

Jak dlouho ještě? Kolik probuzení jsi mi ještě daroval, Pane?

Vůně kávy vyprchala a ráno se rozvinulo v den.

Slunce změnilo jínovatku, která v noci pokryla louky v kapičky perel, co třpytí se teď v trávě.

Vše je tak pomíjivé, koloběh života vše stále mění, jen Ty, Pane náš, jsi stále stejný.

Ó lásko překrásná, prosím, bys v nás nezhasla.

O lásko bezmezná, jak opuštěn, kdo tě nezná.

Dej lidu tvému, ó Králi náš, hůl Mojžíše, co úderem v skálu, vody života uvolnila.

Dej touhu milovat Tě tak, aby duše vzlétla ti naproti, až tam do oblak.

Dej znovu slyšet lásku Tvou ve větvích stromů, co sklání se před Tebou

a v jejích korunách hnízdí ptáci. Zpívají tak, až bolest se ztrácí.

Dej vidět očím zemdleným, co dopřál jsi sluchu. Sílu nám dej i moc, chodit ve Tvém Duchu.

Pomoz nám Pane, abychom čas Tebou pro nás určený, využili pro Tebe.

Abychom, až jednou už neuslyšíme tikot hodin, mohli uslyšet Tvůj hlas, který řekne: „služebníku věrný“.

Kudrnová Helena

Bude svatba :-)

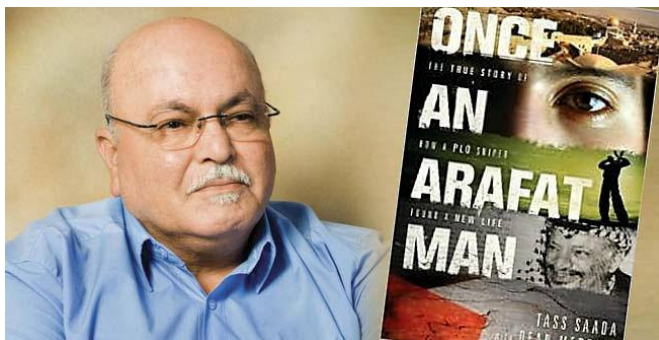
oznámení

Pavla Kostková
Marek Suknarovský

budou oddáni
dne 25. října 2014 v 11 hodin
v evangelickém kostele v Orlové - Městě

Tráva usychá, květ vadne,
ale slovo Boha našeho je stále navěky.
Izajáš 40:8

Skutečný příběh snajpra o jeho cestě od nenávisti k lásce

(audio záznam z KC) http://www.kctesin.cz/download/kazani/14-09-05_TassSaada.mp3

Ani ve svých nejdivočejších snech bych si nepomyslel, že se stanu jednou křesťanem. Pokud jsem v době, kdy jsem bojoval za Jásira Arafata, nezabíjel Židy, tak jsem vyhledával křesťanské Arabky a do jejich domovů jsem házel granáty a střílel jsem po nich ze samopalu. Křesťany jsem nenáviděl, stejně jako Židy. Takže to, že se ze mě stal křesťan, následovník Ježíše Krista, je opravdu zázrak. Jsem velice vděčný za to, že mě Boží milost našla. Nehledal jsem ji, ale Jeho milost našla mě. Život naplněný službou lidem na misijním poli mě činí daleko šťastnějším. Jsem velice vděčný a cítím se poctěn, že mohu sloužit Kristu. Mnozí lidé si myslí, že konflikt mezi Židy a Arabky začal v roce 1948, on je ale mnohem starší, začal před 4200 lety. Začíná v šestnácté kapitole knihy Genesis, tam ten konflikt začal. Protože člověk nepočkal na Boha, aby se naplnily Jeho záměry. A po celou dobu tento konflikt zuří, je to nejdelší, nejstarší rodinná hádka v dějinách lidstva. Světoví vůdci v průběhu dějin se stále znovu snažili nalézt řešení tohoto konfliktu, ale nikomu se to nepodařilo. A znovu a znovu se to nebude dařit, protože tento konflikt mezi námi a Židy není politický, je to ve svých kořenech konflikt duchovní. A dokud budou tito vůdci hledat politická řešení, tento konflikt bude pokračovat. Řešení není v rukou politických vůdců. Obama ani EU nemá řešení konfliktu na blížším východě. Řešení má v rukou Ježíš, který je jediná cesta. Já jsem našel pokoj. Moje srdce bylo proměněno a začal jsem milovat ty, které jsem před tím nejvíce nenáviděl. Myslíte, že k tomu by mě mohl přesvědčit nějaký člověk? Ne. Ale Bůh proměnil mé srdce a změnil mě. Jsem mu velice vděčný, že z mého srdce odebral všechnu nenávist a nahradil ji láskou. Až do doby před 21 lety jsem smýšlel takto - dobrý Žid je mrtvý Žid. Tak jsem se na to díval. Ale na jedinou, doslova přes noc, druhého dne co jsem uvěřil, jsem se ráno probudil, cítil jsem v ložnici mocnou Boží přítomnost, cítil jsem, že z ní vychází veliká láska a radost. Kleknul jsem na kolena, padl jsem na tvář a začal uctívat Boha, kterého jsem ještě ani neznal. Plakal jsem a najednou jsem slyšel sám sebe, jak se modlím. O Bože, požehnej svému lidu Izraeli, Bože, shromáždí je do zaslíbené země. Když jsem se takto slyšel, doslova jsem si zacpal ústa. Jak se mohu modlit za své nepřátele a to ještě dříve, než za svůj lid? Pak jsem začal studovat bibli, abych pochopil, proč se za ně najednou modlím. Když jsem bibli četl, poznal jsem Boží vášnivou lásku k nim. Jak bych mohl nenávidět Židy a milovat přitom Ježíše, který je Žid? Takhle to nefunguje. A na tom jsem poznal, že v mém srdci se něco stalo. Jak už jste slyšeli, jsem Palestinec. Narodil jsem se v pásnu Gazy. Když mi byly dva měsíce, moje rodina emigrovala do Saudské Arábie. Já jsem vyrůstal v Saudské Arábii a později v Kataru. V těchto zemích nás Katařané a Saudové nazývali emigranty, uprchlíky. Já jsem tomu vůbec nerozuměl. Jsem přece Arab, tak proč jsem najednou uprchlíkem? Hodně mi to vadilo. Když jsem vyrůstal, začal jsem být naplněn zlostí a nenávistí. Ale ne proti těm, kteří mě nazývali uprchlíkem, nýbrž proti Židům, o kterých jsem si myslel, že to všechno způsobili. Když jsme prohráli válku v roce 1967, tak jsem se rozhodl, že už toho mám dost. Arabští vůdci nám nepomohou, ti nás prodají Židům. Tak budu bojovat za naši zemi. Proti vůli svého otce jsem utekl z domova. Nebylo mi ani sedmnáct. Přidal jsem se k Jásiru Arafatovi. Školili mě někteří instruktoři možná i z Československa. Měli jsme instruktory z Ruska, Severní

Koreje atd.. Stal se ze mě velice agresivní bojovník. Moji nadřízení uviděli, že mám vůdcovské schopnosti a tak jsem velmi rychle postupoval. Stal jsem se velitelem jednotky a pak mě vybrali a vyškolili, jako odstřelovače. Mám svůj podíl na zabíjení lidí, Židů i Arabů. Vůbec na to nejsem hrdý. Naopak se stydím za to, co jsem dělal. Je to součást mého temného dědictví. V roce 1974 jsem si řekl, že když se trochu lépe vzdělám, mohl bych proti těm Židům bojovat hlavou a ne zbraněmi. Odjel jsem tedy do Ameriky, vůbec nechápu, co mě tam tehdy táhlo. Američany jsem nenáviděl stejně jako Židy. Když jsem tam byl pár měsíců, viděl jsem, že Američané jsou opravdu hodní lidé. Přijali mě, zacházeli se mnou jako s rovným, nikdy mi nenadávali do uprchlíků a tak jsem chtěl v Americe zůstat. Ptal jsem se svých kamarádů, jak to nejlépe zařídit. Oni mi prozradili, že nejlepší je vzít si Američanku. To se mi líbilo, myslel jsem si, že to jistě nebude problém. Tak jsem začal shánět americkou dívku. Tím nechci říct, že to s nimi je snadné. S mou ženou to rozhodně nebylo lehké. S kamarádem jsme zašli do nočního klubu, když jsem tam vešel, zrak mi spočinul na jedné dívce, seděla tam s kamarádkami. Její sestra zrovna slavila 21. narozeniny. A já jsem si pomyslel, že to je ona. Požádal jsem ji o tanec, řekla, že ne. Hm, tak to není dobrý začátek. Za chvíli jsem přišel k ní znovu a znovu ji požádal o tanec a ona mě znovu odmítla. Říkal jsem si, ta je snad slepá, nebo co. Neviděla, jaký jsem fešák, to mě urazilo. Velice zklamaný jsem se vrátil ke stolu svého kamaráda, ten se mi smál. Řekl, vsadím se, že ji nikdy nedostaneš. Přijímám, dej na stůl peníze, ale on tam dal jenom pětidolarovku. Viděl to velice levně. Potřetí jsem za ní přišel, velice zkroušeně, postavil jsem se u ní. Tehdy jsem neuměl skoro vůbec anglicky, já rád muziku, prosím tancovat... bylo vidět, že se na mě dívá soucitně a tak se mnou šla tančit. Dal jsem se s ní do hovoru a získal její telefonní číslo. Každý den jsem ji volal. Vždycky jsem ji zavola a ona mluvila 3 - 4 hodiny. Každý den, trvalo to 3 dny. Pořád mluvila a já na druhém konci jen říkal - aha, hm, jo. 90% z toho co říkala jsem vlastně nerozuměl. Třetího dne jsem přišel za kamarádem a poprosil ho, aby mi napsal na dlaň text, neuměl bych to říct sám anglicky. Když skončila svůj čtyř hodinový monolog toho dne, tak jsem ji na to řekl: "Prosím, vezmi si mě za muže." Nastalo ticho. "Prosím, vezmi si mě", opakoval jsem. "Zbláznil ses? Známe se teprve tři dny!" "To nevdá, to nevdá, jen si mě vezmi." Samozřejmě nesouhlasila v tu chvíli, ale já jsem to nevzdal. V říjnu 1974 jsme se vzali. Letos v říjnu budeme mít čtyřicáté výročí. Já jsem to tehdy bral tak, že si ji vezmu na dva, maximálně tři roky, dostanu zelenou kartu a pak zmizím. Ale Bůh měl lepší plán. Po čtyřiceti letech zůstává mou manželkou. Takže, když jsem si vzal Karen, tak se jmenuje má žena, můj otec mi napsal, vzal sis Američanku, tak si ji živ. Já už ti nepošlu žádné peníze. Já jsem studoval na vysoké škole, nevěděl jsem, co mám dělat, nic jsem neuměl, leda střílet a zacházet s výbušninami. Nakonec jsem našel místo ve francouzské restauraci jako uklízeč a myč nádobí. Ale pracoval jsem velice pilně a francouzským majitelům restaurace se to líbilo - kuchář byl majitelem. Začal mě učit, jak vařit francouzská jídla. Manželka mi později nabídla, že mě naučí, jak obsluhovat hosty. Někdy Bůh pracuje v našich životech a my si to ani neuvedomujeme. On mě přivedl do Ameriky, abych se setkal s jistým člověkem, který se jmenuje Charli Sharp. On byl mým prvním

zákazníkem. Šel jsem ho dovést ke stolu a trásl jsem se nervozitou. Charli se na mě podíval a s úsměvem řekl, děkuji ti mladý muži. Teda, to se mě dotklo. Tento bohatý člověk děkuje sluhovi, to je na blízském východě něco neslýchaného. V domě mého otce bylo mnoho služebníků, já jsem jim nikdy neděkoval, naopak jsem se k nim choval dost špatně. Ale on mi poděkoval, to se dotklo mého srdce. Rozhodl jsem se, že tomuto člověku se budu vždycky pečlivě věnovat, kdykoli přijde. Postupoval jsem velmi rychle nahoru, během dvou let jsem se stal vedoucím jedné z 25 nejlepších restaurací v Americe. A Charli byl na mě velice hrdý, na můj úspěch. Současně jsem studoval na vysoké škole, po celou dobu své kariéry v hotelnictví jsem velice tvrdě pracoval. Vystudoval jsem hotelnictví na jedné z nejprestižnějších amerických univerzit a také jsem hodně zbohatl. Charli byl na mé úspěchy velmi hrdý, byl něco, jako můj otec. Uplynulo devatenáct let a náš vztah s Charlim byl stále velice dobrý. Jednou mi zavolali majitelé restaurace, v níž jsem kdysi začínal, jestli bych ji nechtěl koupit. Já jsem po tom velice toužil. Chtěl jsem ji koupit, ale chtěl jsem ji také přestěhovat. Hledal jsem teda prostory. Charli byl v tom městě známý obchodník, tak mi pomáhal najít vhodnou budovu. V polovině února 1993 přišel zase jednou na večeři, já jsem tam sloužil, a vyprávěl mi o jednom místě, které bych si měl prohlédnout. Další příklad toho, jak Bůh v našem životě pracuje a vytvoří takové okolnosti, že začneme dávat pozor. Když mi to říkal, řekl jsem mu, že už jsem na tom místě byl před třemi dny. Ta budova sloužila dříve jako márnice. A když jsem tam vešel, tak jsem se polekal, že jsem utekl. Já jsem tam cítil demony všude, musel jsem utéct. Charli se mi smál, a poprvé po devatenácti letech začal se mnou mluvit o Bohu. Před tím ani jednou nezminil nic o svém Bohu. Řekl: "Tassi, víš proč ses tak cítil? Protože nemáš v sobě bázeň Boží." "Co tím myslíš, Charli? Já jsem muslim, já se přece bojím Boha." "Ne, nebojíš, řekl mi. Ale neboj se, já to můžu napravit." Ukázal prstem nahoru a řekl, že má konexe. Tak jsem se zasmál a šel jsem pryč. To slovo konexe, to ve mně zůstalo. Nemohl jsem se ho zbavit. Nasadil mi brouka do hlavy, tři týdny jsem jenom pořád přemýšlel. Volal jsem Charlimu, ale ten mě odbyl, že ještě nejsem připraven. Uplynuly tři týdny a já jsem nemohl už ani jíst, ani spát. Tehdy jsem kouřil a moje potřeba se vyšplhala na šest balíčku denně. Nakonec Charli přijel, aby mi řekl o těch svých konexích. Vzal mě k sobě domů a cestou mi vyprávěl o zázracích ve svém životě a já nevím, ještě o čem. Když otvíral dveře svého domu, tak mi řekl: "Tassi, chceš-li mít ten pokoj co mám já, musíš si zamilovat jednoho Žida." Já jsem nevěřil svým uším. Můj dobrý přítel, můj jakoby otec mi říká, že mám milovat Žida? A on dobře věděl, jak je nenávidím. Děkuji Bohu za dobré přátelé, kteří nás tak milují, že nám řeknou pravdu, ať to stojí, co to stojí. Charli věděl, že se rozzlobím, uklidnil mě, řekl, pojď, sedneme si, tak jsme si sedli a já se ho ptám na ty konexe. "Co víš o Ježíši?", zeptal se mě. "My v něj věříme, je to prorok." "On je víc než prorok." "Kým tedy je?" "On je Synem Božím, On je Bůh." Vyskočil jsem z pohovky. "Charli, to nebudu poslouchat, to je rouhání, jdu pryč." Zase mě uklidňoval, řekl, ať mu dám ještě pár minut. Tak jsem si sedl. Teď přinesl svou bibli a položil ji takhle mezi nás. Když to udělal, uskočil jsem. "Co je ti zas Tassi?", řekl. "Já se toho nemůžu dotknout." "Proč ne, je to papír." "Ne, ne, tam je Boží slovo a Boží jméno." "Ty tomu fakt věříš, že je to Boží slovo?" Řekl jsem ano. "Dobře, když tomu věříš, tak já ti přečtu, co tam píšou o Ježíši." Nevím, proč jsem tehdy řekl ano, když muslimové nevěří, že bible je platné Boží slovo. Řekl jsem mu, ať to přečte. Otevřel tu bibli náhodně na začátku Janova evangelia, nebyly tam žádné záložky, byla to úplně nová bible. Proč to Bůh vedl tak, aby se to otevřelo na Janově evangelium? V islámu je v koránu - bibli muslimů napsáno, že Ježíš je slovo Boží a Duch Boží. A když mi Charli začal číst Jan 1,1 tedy - *Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh, na počátku*. Tak to, co já jsem slyšel ve své mysli bylo - *Na počátku byl Ježíš a Ježíš byl u Boha a Ježíš byl Bůh, na počátku*. Roztrásl jsem se a ztratil vědomí. Pak vím jenom to, že jsem klečel na zemi, ruce zvednuté a zval jsem Ježíše do svého srdce jako Pána a Spasitele. Pohlédl jsem na Charliho, seděl na pohovce, celý se trásl, slzy mu

tekly a já jsem měl strach o něj, myslel jsem, že se s ním něco děje. "Co se ti stalo Charli?", ptám se. "Člověče, něco takového jsem v životě neviděl. Vypadá to divně, ale mě se to líbí." Objal mě a začal mi vyprávět: "Když jsem ti začal číst to slovo, roztrásl ses, vytáhlo tě to z pohovky, vymrštilo do vzduchu, padl jsi na kolena, ruce se zvedly. Slyšel jsem tě mluvit nějakým jazykem, kterému jsem nerozuměl, anglicky to nebylo." A já jsem mluvil ke světlu, které ke mně promlouvalo, slyšel jsem: *"Já jsem ta cesta, pravda i život a není jiné cesty k Otci, než skrze mne."* Vedle toho světla jsem viděl sepnuté ruce s vytetovaným křížkem. Když jsem je uviděl, přesně jsem věděl, komu patří. Když mi bylo 7-10 let, měli jsme v Saudské Arabii chůvu s Filipín. Jmenovala se Mariam a měla přesně ten vytetovaný křížek. Když jsem teď uviděl ty ruce, věděl jsem, co mi Pán chce říct. *Poslal jsem anděla, aby do tvého srdce zasačil semínko. A když ti bylo deset, odešla domů, ale ona dala zalévala to semínko svými modlitbami*. V tomto životě nikdy nebudeme vědět, kdy nám Bůh posílá anděly, aby se o nás starali nebo nám přinesli od Boha poselství. My je nepoznáme, někdy se nám zdá, že nám přišel do cesty cizinec. Mám pocit, že mnohokrát jsou to andělé. Jak už jsem řekl, když jsem se vrátil domů, řekl jsem manželce, že jsem se stal křesťanem. Ta se mi smála a řekla: "No jo, známe tvé nápady." Byli jsme spolu 19 let, často mi říkala, jak mě miluje a já jsem jí opravdu nemiloval. Já jsem to vždycky odbyl, jo, dobrý, děkuji. Nikdy jsem jí neřekl, že ji miluji. Ale podívejte na ten Boží zázrak - v tom samém týdnu, kdy jsem uvěřil, sedím doma v obýváku na pohovce a vidím Karen, jak v kuchyni cosi kutí. Zadíval jsem se na ni a najednou se mi rozbušilo srdce, pocítil jsem takovou lásku k manželce, jakou jsem nikdy neprožil, byl jsem z toho tak nadšený, že jsem vyskočil a říkám: "Karen, Karen já tě fakt miluju." Očekával jsem ruce rozpražené, že mi padne do náruče, ale to neudělala, úkosem se na mě podívala a řekla: "No tak dobře, co potřebuješ?" Ona má irský původ, není jednoduchý. Bylo potřeba, abych počkal, až ji Bůh sám ukáže, že jsem se opravdu změnil. A Bůh ji to ve své milosti ukázal. Trvalo to 45 dní než v našem sboru vstala na výzvu a šla dopředu a přijala Pána jako svého Spasitele. Vyrůstala v katolické rodině, stále má ráda svou církev, ale tehdy se znovuzrodila. Takže si z ní dělávám legraci, že bylo potřeba muslima, aby katoličku přivedl k Ježíši. Chvála Pánu! Můj syn je také spasen, stejně, jako dcera. Vyprávěl jsem, jak jsem se modlil za Izrael a pak jsem šel do ložnice a vidím syna v koupelně, jak se holí. Měl tehdy 18 let. Zastavím se a podívám se na něj a říkám: "Synu, něco bych ti chtěl říct." "Copak tati?" "Včera jsem dal svůj život Ježíši a je ze mě křesťan." Oči se mu rozšířily, čelist mu poklesla, holicí pěna všude na tváři, přiběhl ke mně, objal mě, pěnu jsem měl teď i já všude na sobě, brečím, já brečím. "Tati, já jsem tak rád za tebe." To mě zarazilo. Jak to, že je tak rád? Já jsem ho vychovával jako muslima. Tak jsem se ho zeptal, proč je tak rád? "Víš tati, před třemi měsíci jsem taky uvěřil v Ježíše, ale nikomu jsem to doma neřekl." Chválím Boha za moudrost, kterou dal mému synovi. Kdybych na to přišel dřív, možná bych ho byl zabil, nebo aspoň vydědil. Ale Bůh mu dal moudrost, že se držel zpátky. Vrátil se do sboru, kde uvěřil a ptal se pastora, co má dělat, protože když na to jeho otec přijde, tak ho zabije. Pastor mu poradil, ať se vrátí domů a miluje otce víc, než kdy dřív. A zbytek ať nechá na Bohu. Pastor to pak řekl církvi, popsal jim situaci. Oni začali nepřetržitý modlitební řetěz za mě - trval 3 měsíce. Až už jsem to nemohl vydržet a musel jsem vzhlednout vzhůru. Děkuju za to Bohu. Jsme šťastní, celá naše rodina slouží Pánu. Můj syn s kamarádem založil sbor a je vedoucím uctívání. Mají velice úspěšný sbor, asi tři tisíce lidí a moje dcera je šéf, vede a řídí celou naši práci, nesmím utratit ani haléř, dokud mi to nedovolí. Je tak chytrá, jako táta, díky Bohu.

Přátelé, opravdu je mi líto, že už zítra odjíždím, ale modlím se, abych se mohl vrátit. Miluji vaši zemi, miluji vás, lid této země. Děkuji velmi pěkně, to je Boží sláva, která funguje v našem životě, ani o tom často nevíme, když mu to dovolíme a když se poddáme jeho vůli. Děkuji. Bůh vám požehnej!!!

ze záznamu přepsáno a upraveno

PŘÍLIV IMIGRANTŮ DO EVROPY, PŘÍLEŽITOST NEBO HROZBA!

ZA HORIZONTY 2014
MISIJNÍ KONFERENCE APOŠTOLSKÉ CÍRKVE
15.-17. ŘÍJNA 2014, AC KŘEŠŤANSKÉ CENTRUM, ČESKÝ TĚŠÍN

JURI ředitel mezinárodní křesťanské organizace působící déle než 25 let ve Střední Asii

HANU LAHTINEN finský evangelista s mnohaletou zkušeností z misie v Jordánsku
a s prací mezi imigranty v Evropě

HAMID speciální host ze Střední Asie

INFO A REGISTRACE

WWW.NEHEMIA.CZ | 739 584 117

**13. SJEZD MLÁDEŽE AC
V ČESKÉM TĚŠÍNĚ**

24.10. - 27.10.2014

TAJEMSTVÍ POKLADU

HLAVNÍ ŘEČNÍK: PAIGE ALLEN (USA) A JEJÍ TÝM,
KAPELY DEEP INSIDE, TRETÍ DEŇ
WWW.MLADEZAC.CZ/SJEZD

adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny,
Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6
tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz
web: www.ackarvina.cz
BS: 105 101 764 / 0300

Pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karviné.
SBN vychází pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma.

číslo 10, ročník 21

Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor. Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SBN: 26. 10. 2014